

του και τ'όφρασε πνίγοντας με μουγκρητά τόν πόνο που του σπάρ'ε
τὰ πληγιασμένα σωθικά του, καθώς ανασηκώθηκε.

— Τ' αὐτί ! . . . Τ' αὐτί τοῦ κλέφτη !

Τὰ δόντια του τρίζανε με τίς δυὸ γερὲς δαγκωματιὲς ποῦδ'ωσε στὸ
συχαιμερὸ τραγανὸ καὶ τ' ἀδέλφιά του χαμογελώντας με καμάρι ὅταν
εἶδαν ὡς πού μπορούσε νὰ φτάσῃ ἡ λύσσα, ποῦπιασε τὸ λεονταράκι
τους, ἀνγκαστήκανε νὰ τοῦ πάρουν με τῆ βία τὸ αὐτί τοῦ Πέπετ γιὰ
νὰ μὴν τὸ δικιουμίσῃ.

(Ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ πρωτότυπο).

ΚΩΣΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Τὸ παρακάτω τραγούδι εἶναι τὸ τελευταῖο τραγούδι ἑνὸς παιδιοῦ που
πέθανε πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς ζωῆς του, — ἑνὸς διαλεχτοῦ παιδιοῦ, φα-
ναικτοῦ δημοτικιστῆ, που διάβαζε πολὺ, παραπολύ, καὶ δούλευε συστημα-
τικὰ κι ἀθόρυβα. Εἶτανε Χιωτάκι κ' εἶχε δημοσιέψει πρότεροι μερικά
τραγούδια του, τὰ πρῶτά του, στὸ «Νουμά». Τὸ δύστυχο παιδί, που τόσο
γλήγορα μᾶς ἔφυγε, ἔφισε μερικά τραγουδάκια του ἀνέκδοτα, μιὰ μετάφρα-
ση τοῦ Θεόκριτου καὶ κάτσια σημειώματά του γιὰ τοὺς Ἀρχαίους, που
δείχνουν πόσο τονὲ μάγευε ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Ἀπὸ τὴν ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΣΜΟΥ

Τὶ μὲ καλεῖς καὶ κραῖεις με κοντά σου γιὰ νάρθῶ
Εἶμαι δεντροῖ ἀνεμόδαρτο σῆναν γκρεμὸν ὀρθό.
Τὶ μὲ καλεῖς καὶ κραῖεις με με μιὰ φωνὴ τραχιά
Στὰ σπλάχνα μου τῆς θύμησης ξυπνᾶνε τὰ στοιχιά.
Τίποτα γύρω· Μέσα μου κόσμος μονάχα ἀχνός.
Τοῦ λογισμοῦ πιά χάθηκε ὁ γαλάζιος οὐρανός.
Κι ἂν μὲ καλεῖς καὶ κραῖεις με τοῦ κάκου πιά ἀπὸ μὲ
Ἄλλο δὲ μένει τίποτα παρὰ ἀπὸ σὲ καημέ.
Ἄχ κάτι θᾶμουνε κ' ἐγὼ στὸν κόσμο πρὶ βρεθῶ
Χῶμα, κλαδάκι, ἀχνὸς δροσιᾶς σὲ κάποιο ἀπάνω ἀνθό.
Μῶ, τι γεννιέται θᾶμουνε καὶ σβύεται στὴ στιγμή.
Χίλιον γεννῶν καὶ θάνατων μὲ πνίξαν οἱ σεισμοί.
Κι ἂν μὲ ζητᾶς ἐσὺ φωνὴ μὲ τὴν τραχειὰν ὀρμὴ
Μιὰ θλιβερὴ θὰ βρεῖς καρδιά κ' ἕνα ἄρρωστο κορμί. . .

Χίος 11 - 6 - 23.

ΔΗΜ. ΑΡ. ΚΛΟΥΒΑΣ